

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **S. M.**, bytem B. 134, D., zastoupen Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem v Šumperku, nám. Míru 137/9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha, Křížová 25, o **přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2014, č. j. X**, ve věci invalidního důchodu,

takto:

I. Návrh na předběžné opatření **se zamítá**.

II. Žaloba **se zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.522 Kč a která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2014, č. j. X, kterým žalovaná upravila žalobci podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 296/2013 Sb. invalidní důchod tak, že od lednové splátky 2014 mu náleží procentní výměra v dosavadní výši 4.870 Kč navýšená o 0,4 % (o 20 Kč), tj. 4.890 Kč měsíčně a základní výměra v dosavadní výši 2.330 Kč navýšená o 10 Kč, tj. 2.340 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobci náleží invalidní důchod ve výši 7.230 Kč měsíčně.

[2] V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí je zcela zmatečné, žalovaná v jeho důchodových věcech nikdy nejednala, ale pouze „plnila rozkazy soudu“. Žalobce patří pod železniční zdravotnictví a pod železniční lékařskou posudkovou komisi. Od roku 1993 žalobce uplatňuje nárok podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb., žádá doživotní peněžní rentu na každý měsíc, uhrazení nemajetkové a majetkové újmy. Žalobce namítl, že od roku 1993 soud zadržuje veškerou dokumentaci žalované, žalobce žádný invalidní důchod nepobírá. Žalobci nikdo neodebral přiznaný částečný invalidní důchod od 1. 1. 1982 od Krajského soudu v Ostravě. Dne 25. 3. 1993 až 2. 4. 1993 mu byl odebrán plný invalidní důchod. Žalovaná vůbec nereaguje na písemné podněty žalobce. Krajský soud v Ostravě mu následně zastavil vyplácení částečného invalidního důchodu a po čtyřech letech na něj poslal zásahovou jednotku Policie ČR o síle tří mužů. Žalobce nepracuje od roku 1986.

[3] V podání ze dne 8. 4. 2014 žalobce namítal, že v souzené věci se nejedná o invalidní důchod, ale o navýšení kapesného podle § 299 odst. 2 o. s. ř. o 20 Kč. V doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že žalobce je přesvědčen, že žalobou napadené správní rozhodnutí je doslovně trestným činem. Pokud jde o další argumentaci žalobce, pak jeho tvrzení a obrana a argumentace jsou obsaženy v jeho podáních a podnětech, které jsou součástí správního spisu. Žalobou se žalobce domáhá svých hmotněprávních nároků podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb. Podle žalobce rozhodující soudkyně ignoruje 50 rozsudků v téže věci a 300 takových usnesení. Ze strany žalobce dojde ke sdělení argumentace k doplnění žaloby jediné tehdy, pokud soud opraví nesprávnost ve formě opravného usnesení v písemnostech, kde se uvádí, že souzenou věcí je invalidní důchod, s čímž žalobce nesouhlasí.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014 zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 27. 1. 2014, kterým žalobci upravila vyplácený důchod od lednové splátky na částku 7.230 Kč měsíčně. K námitce žalobce, že rozhodnutí je zmatečné, bludné a paranoidní a požaduje jeho zrušení, zmínek o několikanásobné perzekuci, argumentu, že žádný invalidní důchod nepobírá, a že mu přiznaný částečný invalidní důchod nikdo neodebral, že plný invalidní důchod mu byl odebrán od 2. 4. 1993 a následně mu Krajský soud v Ostravě zastavil vyplácení částečného invalidního důchodu, žalovaná uvedla, že výhrady žalobce evidentně nesměřují proti napadenému rozhodnutí. Žalovaná se domnívá, že žalobce usiluje o zvýšení svého invalidního důchodu, neboť

si je vědom toho, že je plně invalidní. Žalobce však není schopen pochopit, že o tomto jeho nároku může žalovaná rozhodnout pouze na základě jím uplatněné žádosti. Ačkoliv byl žalobce několikrát vyzván, aby se dostavil do příslušné okresní správy sociálního zabezpečení k sepsání žádosti o plný invalidní důchod, dosud tak neučinil. Proto je mu i nadále vyplácen invalidní důchod ve výši odpovídající částečnému invalidnímu důchodu náležejícímu ke dni 31. 12. 2009, který se od 1. 1. 2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, ačkoliv by mu podle záznamu o mimořádné lékařské prohlídce ze dne 9. 3. 2001 náležel invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Záznam o kontrolní lékařské prohlídce z roku 2000, podle níž byl žalobce uznán plně invalidním od 28. 7. 1999, nebyl ve spise nalezen. Datum vzniku plné invalidity dne 28. 7. 1999 stanovila i mimořádná kontrolní lékařská prohlídka ze dne 30. 8. 2001 a další mimořádná kontrola ze dne 3. 8. 2007 v Šumperku s trvalou platností. Předpokladem pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně je, aby žalobce uplatnil nárok na tento důchod. Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalovaná trvala na tom, že je v souladu s platnými právními předpisy a nelze na něm ničeho měnit. Zvýšení vypláceného důchodu od lednové splátky odpovídá stanovené valorizaci důchodu. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby a potvrzení napadeného rozhodnutí.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 3. 2014.

[6] Soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že dne 27. 1. 2014 žalovaná podle vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. od lednové splátky 2014 žalobci upravila vyplácený důchod tak, že procentní dosavadní výše 4.870 Kč byla zvýšena o 0,4 % (20 Kč) na 4.890 Kč měsíčně a základní výměra v dosavadní výši 2.330 Kč byla zvýšena o 10 Kč na 2.340 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobci náležel od lednové splátky 2014 důchod ve výši 7.230 Kč měsíčně. Podle citované vyhlášky se důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. 1. 2014 zvyšují tak, že procentní výměra důchodu se zvyšuje o 0,4 % vyplácené procentní výměry. Procentní výměry vdovských, vdoveckých a sirotčích důchodů se zvyšují jen, jestliže nebyly vyměřeny z procentních výměr důchodů zvýšených podle tohoto nařízení. Plná výše základní výměry se zvyšuje na 2.340 Kč měsíčně. Rozhodnutí bylo vydáno na žádost žalobce podle § 86 odst. 2 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, uplatněnou dne 3. 1. 2014.

[7] Podáním ze dne 3. 1. 2014 žalobce požádal o vydání rozhodnutí o zvýšení dávky, protože s oznámením ze dne 1. 1. 2014 nesouhlasil, uvedl, že nepracuje od roku 1986 a nikdo neřeší jeho hmotněprávní nároky od roku 1993 podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb.

[8] V námitkách ze dne 29. 1. 2014 uvedl, že žádný invalidní důchod nepobírá, že údaje uvedené v námitkami napadeném rozhodnutí nejsou pravdivé, že žalobce

žádnou žádost o důchod neseptisoval a nikdo s ním nikdy o ničem nejednal. Žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod soudem od 1. 1. 1982 a ten mu nikdo neodebral. Dne 25. 3. 1993 byl žalobci odebrán plný invalidní důchod a v platnosti zůstal částečný invalidní důchod přiznaný od 1. 1. 1982. Žalobce spadá pod železniční zdravotnictví jakožto strojvedoucí a pod ŽLPK. Již od roku 1993 uplatňuje žalobce nároky podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb. a placení doživotní renty a uhrazení všech škod. Žalovaná neplní nařízení podle odůvodnění v řízení u soudu. Částka 30 Kč nestačí ani na balík prezervativů. Žalobce se táže, zda to je odměna za službu vlasti na západních hranicích v roce 1972 až 1974. Žalobce podotkl, že mu byla zastavena výplata částečného invalidního důchodu od roku 2004 do roku 2007.

[9] Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, které bylo napadeno žalobou, žalovaná zamítla námitky a rozhodnutí ze dne 27. 1. 2014 potvrdila. V námitkách žalobce nesouhlasil s napadeným rozhodnutím, jelikož žádný invalidní důchod nepobírá, probíhá soudní řízení, a že mu byl soudním rozhodnutím od 1. 1. 1982 přiznán částečný invalidní důchod, který mu nikdo neodebral. Na základě soudního rozhodnutí mu byl 25. 3. 1993 odebrán plný invalidní důchod a v platnosti tak zůstal částečný invalidní důchod. Žalobce od roku 1986 již nepracuje a s Okresní správou sociálního zabezpečení Šumperk nemá nic společného. Žalovaná po provedeném dokazování zjistila ze spisové dokumentace žalobce, že v době od 1. 1. 1982 do 28. 2. 1987 pobíral žalobce částečný invalidní důchod. Rozhodnutím žalované ze dne 1. 6. 1987 byl žalobci od 1. 3. 1987 přiznán plný invalidní důchod a rozhodnutím žalované ze dne 25. 3. 1993 byl žalobci od 2. 4. 1993 přiznán částečný invalidní důchod. Podle čl. II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb., který mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se částečný invalidní důchod ve výši, v jaké žalobci náležel ke dni 31. 12. 2009, považoval od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně s tím, že vyplácená výše invalidního důchodu se nemění. Invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně je žalobci vyplácen dosud. Při kontrolní lékařské prohlídce v roce 2000 byl žalobce uznán od 28. 7. 1999 plně invalidní. Protože o nároku na důchod lze rozhodnout pouze na základě žádosti uplatněné u okresní správy sociálního zabezpečení, byl žalobce několikrát vyzván, aby se dostavil na příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení k sepsání této žádosti. Doposud tak neučinil. Z podání ze dne 3. 1. 2014, doručené žalované 6. 1. 2014, nazvané žalobcem jako „žádost o vydání rozhodnutí o zvýšení dávky“, usoudila žalovaná, že žalobce žádá o vydání rozhodnutí o zvýšení důchodu od lednové splátky 2014. Žalovaná odkázala na § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a § 4 odst. 1 vyhlášky č. 296/2013 Sb. Na základě písemné žádosti žalobce, žalovaná v souladu s citovanými ustanoveními vydala napadané rozhodnutí, kterým byla zvýšena dávka důchodového pojištění. Všechna výše uvedená zákonná ustanovení mají závazný charakter a žalovaná jakožto orgán státní správy v oblasti sociálního zabezpečení se od nich nemůže nikterak odchýlit při rozhodování o dávkách důchodového pojištění.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Podle § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí,

písemné rozhodnutí se nevydává, jde-li o hromadné zvyšování vyplácených dávek důchodového pojištění; v těchto případech obdrží občan písemné oznámení o zvýšení těchto dávek. V případě nesouhlasu s postupem uvedeným ve větě první lze podat do 60 dnů po splátce dávky důchodového pojištění, od které byla provedena změna její výše, orgánu sociálního zabezpečení, který oznámení zaslal, písemnou žádost o vydání rozhodnutí o zvýšení dávky; orgán sociálního zabezpečení vydá do 30 dnů ode dne, kdy mu byla tato žádost doručena, rozhodnutí o úpravě dávky důchodového pojištění provedené podle věty první. V souzené věci byla žalovaná tedy povinna vydat rozhodnutí, které je rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Soud napadené rozhodnutí posoudil rovněž jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož by nesprávnou aplikací právních předpisů a chybným výpočtem mohlo dojít k zásahu do právní sféry žalobce, a ztotožnil se tak v posouzení formy správního aktu s žalovanou.

[12] Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 296/2013 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2012, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2012, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2014 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2014 a o zvýšení důchodů v roce 2014, *důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2014 se zvyšují od splátky důchodu splatné po 31. prosinci 2013 tak, že*

a) základní výměra důchodu se zvyšuje o 10 Kč měsíčně,

b) procentní výměra důchodu se zvyšuje o 0,4 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje.

[13] Žalobce pobíral invalidní důchod, jehož procentní výměra byla ve výši 4.870 Kč. Tato částka po zvýšení o 0,4 % (tj. 19,48 Kč, zaokrouhleno na 20 Kč) činila 4.890 Kč měsíčně. Základní výměra v dosavadní výši 2.330 Kč byla zvýšena o 10 Kč na 2.340 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobci náležel od lednové splátky 2014 důchod ve výši 7.230 Kč měsíčně. Žalovaná aplikovala tedy správné právní normy a výpočet provedla rovněž správně. Námitka žalobce o nesprávné výši invalidního důchodu je tak neopodstatněná.

[14] Soud neshledal v napadeném rozhodnutí žádnou zmatečnost. Žalovaná jasně vysvětlila svůj postup a to, že předmětem správního řízení je invalidní důchod. V dané věci nebylo vedeno žádné předchozí řízení a žalovaná tak nebyla vázána žádným právním názorem soudu.

[15] Příslušnost žalované je dána podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého Česká správa sociálního zabezpečení *rozhoduje o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.* Námitka žalobce, že spadá pod jiný subjekt, je tak nedůvodná.

[16] Námitka, že soud zadržuje veškerou dokumentaci žalované, je lichá. V souzené věci byly správní spisy soudu doručeny na jeho žádost 3. 9. 2014 a po odeslání tohoto rozsudku budou standardně neprodleně vráceny žalované.

[17] Tvrzení žalobce, že mu nikdo nikdy neodebral částečný invalidní důchod, je v souladu s tvrzením žalované, že částečný invalidní důchod žalobce pobírá i po datu 1. 1. 2010, o této skutečnosti tedy není mezi účastníky řízení sporu.

[18] Skutečnost, že žalobce nepracuje od roku 1986, se mívá se souzenou věcí, stejně jako námitka, že žalobce přišel do styku s Policií ČR, že žalovaná nereaguje na podněty žalobce, že žalobci nebyl vyplácen v minulosti invalidní důchod, že jde v případě vyplácení zvýšení dle vyhlášky č. 296/2013 Sb. o kapesné, že žalobce žádal o nároky podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb., že sloužil na západní hranici, že bylo vydáno nejméně 50 rozsudků a 300 usnesení v jiných věcech žalobce.

[19] K opakované žádosti žalobce o vyloučení soudkyně soud konstatuje, že o námitce podjatosti v souzené věci rozhodl Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 13. 11. 2014, čj. Nao 360/2014 – 144, a žalobce žádné nové relevantní důvody podjatosti nevznesl a mívá se s podstatou institutu podjatosti.

[20] K návrhu žalobce na vydání předběžného opatření k vyplacení poměrné části nevyplacené mzdy Správou železniční dopravní cesty a NAVOS a. s. a vydání předběžného opatření vůči žalované o vyplacení zálohy za perzekuci, újmy na zdraví a mučení a nelidské zacházení do tří od právní moci rozsudku, že tyto návrhy se mívá se souzenou věcí. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.* V případě vyplacení mzdy není zdejší správní soud vůbec věcně příslušný a vyplacení příplatku k důchodu podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb., není předmětem tohoto řízení. Proto nebyly vůbec splněny podmínky k tomu, aby soud účastníkům nebo třetí osobě uložil něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet.

[21] Návrh žalobce na předvolání svědků (zaměstnanců žalované, kteří vydali napadené rozhodnutí) shledal soud v souzené věci jako nadbytečný, neboť jejich výslech by nemohl v souzené věci s ohledem na předmět řízení, právní úpravu, která na věc dopadá, a obsah správních spisů přinést žádné nové skutečnosti.

[22] Závěrem soud shrnuje, že žalovaná zjistila správně skutkový stav, vybrala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho vyvodila v souladu se zákonem a citovanou vyhláškou správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[23] Úspěšná žalovaná a neúspěšný žalobce nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[24] Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za převzetí věci a účast na jednání soudu, tj. 2 x 1.000 Kč. K oběma úkonům přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Náhrada za promeškaný čas činí podle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu 400 Kč za čtyři půlhodiny (čas podle mapy.cz ze sídla advokáta do sídla soudu). Cestovné bylo vypočteno soudem ve výši celkem 737 Kč [výpočet: 62 km a zpět ze sídla advokáta do sídla soudu dle mapy.cz, spotřeba dle technického průkazu je 6,2 l/ 100 km krát 36,10 Kč (cena MN dle vyhlášky č. 435/2013 Sb.) = 224 / 100 = 2,24 Kč + 3,70 Kč (náhrada dle § 1 téže vyhlášky) = 5,94 (sazba za 1 km jízdy) násobeno 124 km = 737 Kč]. K celkové částce 3.737 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 785 Kč. Celková odměna za zastupování činí 4.522 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 12. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně